

Johann Kaspar Zeuß, “Grammatica Celtica”, 1853.

Irlanda

“Tá dhá phríomh-chineál de na teangacha Ceilteacha.

An Ghaeilge ceann acu, agus is uaithi a shíolraíonn na teangacha atá fós ann: in Éirinn an Ghaeilge féin inniu agus teanga eile i nGarbhchríocha na Breataine ar a dtugtar Albainis, sin Gaeilge na hAlban (.i. Gaedhilge, mar a thugadh na Gaeil féin ar a dteanga, tar éis lár an fhocail a chailliúint), tá a bhunús sa tSean-Ghaeilge, cé nach bhfaightear sean-leachtanna sna Garbhchríocha in aon chor.

Teanga Bhriotanach an ceann eile, teanga ar taispeánadh gur chosúil leis an Sean-Ghaillis í, agus óna síolraíonn an Bhreatnais, an Chornais agus an Bhriotáinis, teangacha a bhfuil leachtanna cuíosach sean iontu, atá beo go fóill i mbéal an phobail, i scríbhinní agus i bhfilíocht, ach amháin an Chornais, ar éiríodh as í a labhairt i sráidbhailte an Choirn le linn na haoise seo caite.”

Esperanto

Do ekzistas du diversaj ĉefaj formoj de la kelta lingvo.

Unu el ili estas la hiberna, el kiu fontas la ankoraŭ estantaj lingvoj de tiu genro: en Hibernio [Irlando] mem la hodiaŭa hiberna kaj en Britio en la montaro, kiun ili nomas la skotan, la gaela (t.e. la gedela, kiel la hibernoj mem nomas sian lingvon, la meza parto estas forigata), kiu, kvankam ĝi en la altmontaro fidiinde ne konservis pli malnovajn monumentojn, tamen havas la fundamenton en la antikva hiberna.

La alia estas la britona [antikva britana] lingvo, al kiu, kiel montrite, pleje proksimas la antikva gaŭla, kaj el kiu fontas la kimra [valisa], kornubia [kornvala] kaj aremorika [bretona].

Ili ĉiuj havante pli-malpli malnovajn monumentojn, vivas ankaŭ hodiaŭ en la buŝo de la popolo, havas skribaĵojn kaj poemojn krom la kornuba, kiu jam dum la pasinta jarcento [la18-a] ĉesis esti aŭskultata eĉ en la vilaĝoj de la regiono de Kornubio.

(Originalo: Johann Kaspar Zeuß, “Grammatica Celtica”, 1853.

„Duae sunt igitur varietates celticae linguae praecipuae.

Est una hibernica, ex qua propagatae sunt linguae adhuc extantes huius generis, in Hibernia ipsa hibernica hodierna, et in Britannia in montibus, quos dicunt scoticos, gaelica (i.e. gaedelica, ut Hiberni ipsi suam linguam appellant, media exussa), quae quamvis tuta in altis alpibus vestustiora monumenta non servavit, attamen in vetusta hibernica fundamentum habet.

Altera est britannica lingua, cui proximam gallicam priscam fuisse demonstratum est, et a qua propagatae sunt cambrica, cornica, aremorica, quae omnes possident monumenta plus vel minus vetusta, vivae et hodie in ore populi, scriptis et carminibus, excepta cornica, quae iam praeterlapso saeculo etiam in vicis regionis Cornubiae audiri desiit.